

“Heb je effe?”

Geschreven en geïllustreerd door:

Ellen Mastenbroek

Inhoud:

Blz.005 Heb je ff een momentje voor jezelf?

007 Een thuis.

009 Regisseur van eigen leven.

0011 Nederland op zijn best.

013 Moeders zijn niet slim

015 Dikbillen

017 Sterren in de duisternis

019 Zware last

021 Het is toch anders

023 Alle ballen hoog houden

025 Oh, nee he?

027 De stamoudste

029 Samen sterk!

031 Herfst op Tenerife

033 A.B.C

035 Ieder zijn boek!

037 De huwelijkskandidate

039 Tasje of tas.

041 Agatha Christie

043 Plaats delict!

045 Djarla

047 Romantiek

049 Goedemorgen!

051 Uniek en kansrijk

053 Olifantenboom

055 De deur van Isabella

057 Tortelduifjes

059 Los Silos

061 De open deur

Blz. 063 Spreuken en gezegde
065 Trouwe stappers!
067 Amsterdamse uitspraken
071 Traumapoppen
073 Naar de Bingo!
075 Bananenplant
077 Knappe vent!
079 Er als de kippen bij zijn
081 Bully
083 De emigrant
085 Kanon
087 Angelina
089 Bakkie leut!
091 Pancho
093 Loeiende koeien
095 Vakmanschap is meesterschap
097 Er uitgeblazen bijliggen
099 De uilenfamilie op een rij
101 Horizon in zicht
103 Buurtschap
105 Micro seconde in de eeuwigheid
107 Ik vertrek
109 De grootste waarde is de eenvoud!
111 De vier seizoenen van het leven.

Heb je effe een momentje voor jezelf?

Korte verhalen wel of niet samen met foto of tekening, die even de gedachten een andere wending kunnen geven.

Even een momentje voor jezelf!

Waar en wanneer?

Waar je maar wilt, in bed, in de tuin of op het toilet, ieder heeft een moment voor zichzelf nodig.

“Een huis is een gebouw waarin je woont, een ‘thuis’ is het huis in je vaderland.”

In gedachten vink ik mijn boodschappenlijstje af, alleen nog een paar potten groenten dan is de voorraad weer aangevuld.

Ik zie hem staan kijken bij de potten groenten en hardop leest hij met een licht Engels accent de etiketten.

Een lange slanke jongeman met een boodschappen karretje met een paar levensmiddelen, staat aandachtig de etiketten te bestuderen.

Misschien heeft hij hulp nodig om het juiste product te vinden dus ik vraag hem in het Engels of ik hem kan helpen.

Even later kijk ik naar een vriendelijk lachend gezicht, zijn stralend witte tanden laten een mooi gebit zien, eigenlijk zijn hele gezicht vertoont een jonge energieke schoonheid.

‘Nee, dank u, ik heb gevonden wat ik zoek. Maar ik probeer terwijl ik de boodschappen doe de namen van de producten te leren in het Spaans.

Daarom herhaal ik het hardop want dan blijft het beter in mijn geheugen hangen, ziet u.

Het is voor mij noodzakelijk om in een korte tijd zoveel mogelijk te leren.’

Ik zie meteen dat hij géén Spanjaard is, zijn lengte en de donkere huidskleur vallen uit de toon tussen de gemiddelde lengte van de eilandbewoners.

‘Prima dan heeft u gevonden wat u zocht. Ik dacht misschien kan ik helpen?’

Ik hoorde een Engels accent dus vandaar mijn vraag.

U bent met vakantie?’

Zijn gezicht krijgt in een fractie een serieuze uitstraling en er is weinig meer te zien van de stralende glimlach.

‘Nee, was dat maar zo.

Ik ben hierheen gevlucht, ver van mijn vaderland.’

Met één hand houdt hij het boodschappen karretje vast, zo stevig dat zijn knokkels van zijn hand licht verkleuren.

Zijn andere hand veegt hij over zijn voorhoofd.

Ik heb onmiddellijk spijt van mijn impulsiviteit om hem die vraag te stellen.

Nu kan ik hem niet zomaar laten staan en verder lopen.

‘Mag ik vragen uit welk land je gevlucht bent?’

In perfect Engels antwoordt hij mij.

'Ik ben geboren in Addis Abeba in Ethiopië. Samen met mijn twee jaar oudere broer zijn wij gevlucht naar Italië, wij hebben op de universiteit Engels en Italiaans gestudeerd.

Mijn broer is afgestudeerd als docent Engels en Italiaans.

Ik heb de studie rechten afgerond en was werkzaam als advocaat in mijn vaderland.

Ik zeg 'was' want dat is jammer genoeg verleden tijd.

Ik heb mijn beroep en alles achter moeten laten.'

Wanneer hij mijn vragende blik ziet, vertelt hij verder.

'Onze vader was ook advocaat en hij werkte voor de regering van Ethiopië.

Moeder is helaas jong overleden daardoor werden wij streng maar rechtvaardig opgevoed door onze vader.

Onze leertalenten hebben wij mogen ontwikkelen en werden gepusht om het beste uit onszelf te halen.

Wij waren een protestant gezin, een grote minderheid in het orthodoxe en islamitische land.

Onze vader vocht tegen de onderdrukking van de protestante gelovigen, hij vocht tegen alles wat onrecht was en daar heeft hij voor moeten betalen met jarenlange gevangenisstraf. Hij werd gearresteerd toen hij een partijlid van de regering zijn ongezouten mening gaf.

Sindsdien, dat is elf jaar geleden is hij van zijn vrijheid beroofd.

Protestanten worden vervolgd in Ethiopië, dat is niet bekend in de Westerse cultuur, maar mijn vader is een mentaal gebroken man.

Niets wijst meer op die daadkrachtige rechtvaardige man die hij ooit was.

Op aanraden van hem zijn wij, mijn broer en ik gevlucht naar Italië, om ons hetzelfde lot te besparen.

Mijn broer is in Italië gebleven en heeft inmiddels een partner gevonden waarmee hij samen woont. Hij is docent Engels bij een middelbare school, dat is zijn toekomst.

Ik had vernomen van andere vluchtelingen dat er vele Italiaanse burgers naar de Canarische eilanden emigreerden, vanwege de economie en het klimaat.

Vandaar dat ik hier ben gekomen om mijn leven op te bouwen.

Sinds acht maanden heb ik mijn residentie papieren en werk ik partime bij een advocatenbureau in Santa Cruz die Italiaanse en Engelse cliënten

met raad en daad terzijde staat.'

Verbijstert luister ik naar dit verhaal.

Met één impulsief gebaar geef ik hem een omhelzing, omdat ik niet de juiste woorden kan vinden.

Na de omhelzing zie ik weer een glimp van zijn lach terug komen.

‘Dankuwel mevrouw dat u mijn verhaal wilde aanhoren, en dat zomaar in een supermarkt.

Dit moment is zeldzaam voor mij, het maakt me blij en tevens emotioneel.

Men ziet mij als één van de vele Afrikaanse straatverkopers die hun geld proberen te verdienen op de straat.’

Ik geef hem een schouderklopje en zeg: ‘Blijf stabiel en positief dan redt je het in je leven. Het gaat je goed meneer de advocaat. Je vader kan trots op je zijn.’

Ik zie dat zijn ogen vochtig worden en pak een paar potten sperziebonen uit het schap.

Nog even kijk ik om voordat ik me in de rij bij de kassa aansluit.

Wat een bijzondere ontmoeting op een gewone doordeweekse dag van de week.

Voor mij is het een dag met een gouden randje, om niet snel te vergeten.

Dankbaar stap ik in de auto en rij naar huis wat ik mijn ‘thuis’ kan noemen met de wetenschap dat het niet voor iedereen vanzelfsprekend is.

Menigmaal denk ik terug aan de vluchtige ontmoeting in de supermarkt, ik heb hem helaas nooit meer gezien!

Wees je eigen regisseur in het leven!

Een doolhof of labyrint, wie kent het niet.

Maar deze jong volwassen man kent het als géén ander.

Door verkeerde keuzes, waarvan HIJ dacht dat ze perfect waren is hij in een levensdoolhof terecht gekomen niet wetend hoe hij er ooit uit kan komen.

Niemand is perfect, maar om keer op keer de onjuiste beslissingen te nemen?

Dan is er mentaal echt iets mis!

Deze jongeman wil er graag uit zien komen, en zijn ouders blijven in hem geloven.

Soms tegen beter weten in.

Maar ééns komt het goed, zeggen ze tegen elkaar als het wéér dreigt mis te gaan en hij weer en meer verloren is, in zijn labyrint.

De ouders en naaste familie houden van hem ondanks alle narigheid die hij telkens over zichzelf en iedereen afroept.

Maar er is maar één persoon die hem kan leiden naar de definitieve uitgang van zijn doolhof en dat is hijzelf.

Want een ieder is regisseur over eigen leven.

